

AGARTOS KARALYSTĖ

KELIONĖ Į VIDINĘ ŽEMĘ

ALEKSANDRE
SAINT-YVES D'ALVEYDRE

TURINYS

PRATARMĖ 7

IŠVADAS 16

Saint-Yves'o d'Alveydre'o ryšys su Agarta

Joscelyn Godwin

AGARTOS KARALYSTĖ 41

PIRMAS SKYRIUS 45

Paslapčių šventovė 52

ANTRAS SKYRIUS 75

TREČIAS SKYRIUS 112

IŠVADA 142

EPILOGAS 158

PRIEDAI 160

IŠNAŠOS 177

PASTABOS 179

APIE AUTORIŲ 185

Alphonse Saint-Yves

PRATARMĖ

Prieš rašydamas šią knygą ilgai dvejojau, blaškomas nerimo, nuolankumo ir visiškos saviniekos jausmo.

Galiausiai ryžausi, tvirtai įsitikinęs šio kūrinio teisingumu bei svarba, ir ne tik tiems kilniesiems, kurie jau įvertino mano ankstesnius darbus, tačiau ir kitiems, gyvuojantiems abiejose mano aprašomo pasaulio pusėse.^a

Pirmiausia noriu išreikšti savo didžiulį dėkingumą elitiems protams ir sieloms, turėjusioms drąsos viešai ir raštu paliudyti, jog pritaria šiam esminiam istorijos ir žmonių visuomenės dėsniui – sinarchijai, kitaip tariant, anarchijos priešingybei.

Šiame idėjų radimosi ir vystymosi procese svarbiais tarptautinių santykių evoliucijos liudininkais tapo buvęs Paryžiaus advokatūros pirmininkas Ernestas Desmarestas ir knygos „Prancūzijos griuvėsiai arba išgelbėjimas“ (*Perte ou salut de la France*) autorius Hippolytėas Destremas („Briuselio kongreso protokolas“, *Petit Republicain, la Presse*).

Jo prakilnybė grafas Charles'is de Montblancas pripažino mokslinį istorijos ir savivaldos dėsni^b (*Le Figaro*).

Jo prakilnybė baronas Theodore'as de Cambourg'as ypač atkreipė dėmesį į nacionalinį atstovavimą, laikantis įvairių šalių

ir tautų ypatumų, taip pat į tai, ką aš vadinu Trečiaisiais Rūmais. Jis užsibrėžė įkurti Valstybės ekonomikos rūmus, kurių tikslas – subalansuoti įvairių partijų politikos siekius ir suderinti įvairių didesnių ar mažesnių konkuruojančių grupuočių interesus (*Gazette de France*).

Kalbėdamas apie sinarchijos procesą, kanauninkas Roca, buvęs karmelitų aukštesniųjų studijų mokyklos laureatas, pabrėžė, kaip svarbu organiškai suderinti mokslą ir tikėjimą, bažnytines mokslo įstaigas ir universitetus, įvairias religijos formas ir pasaulietinę visuomenę („Visiška krizė ir Europos išgelbėjimas“, *La Crise fatale et le salut d'Europe*; „Senojo pasaulio pabaiga“, *La fin de l'ancien monde*).

Gerbiamas tėvas Curci šioje koncepcijoje išvelgė būdą suderinti intelektualinius ir socialinius aspektus; jis nebijojo pasisakyti už bandymą sukurti tokį institutą („Krikščioniškasis socializmas“, *Il Socialismo cristiano*).

Pastorius de la Fresnaye jo koncepcijoje iš naujo atrado istorijos pabaigą, kaip ji vaizduojama žydų ir krikščionių pasaulėžiūroje, taip pat pozityvųjį solidarumo dėsni (*Courrier de la Gironde*¹).

Isaacas Levy, didysis Vezulio rabinas, ypač atkreipė dėmesį į proto ir tikėjimo susitaikymą, vyriausybę, galinčią garantuoti žmonijai laimę, bei visa apimančią taiką tarp religijų ir mokymų („Jokūbo šeima“, *Famille de Jacob*).

Louis Pauliat rado patvirtinimą savo įsitikinimams, kad būtina grįžti prie visuotinės sinarchijos („Naujoji apžvalga“, *Nouvelle Revue*).

Charles'is Limousinas nepabijojo atskleisti to įspūdžio ir įžvalgų, kurių jam kilo skaitant „Misijas“^{1d} („Visuomeninio judėjimo apžvalga“, *Revue du mouvement social*).

¹ Čia ir toliau turimos omenyje Saint-Yves'o „Misijos“ (*Missions*).

Inžinierius René Caillé ir licencijuotas advokatas Barlet šiose knygos atrado viską, kas padeda atgaivinti senovės šventyklų-universitetų, kuriuose mokslas ir tikėjimas buvo susipynę į visumą, dvasią („Antimaterialistas“, *Anti-matérialiste*).

Ponas de Sant-Albano sinarchijoje įžvelgė Mozės ir Kristaus pažadų įgyvendinimą, kurių fone vėl iškyla 1789-ųjų idėjos (*Le High-Life*).^o Jo Didenybė princas Z. Europos sinarchiją laiko būtina, norint įgyvendinti 1648 m. Vestfalijos kongreso paskelbtos tarpyvyriausybinių konstitucijos nuostatas („Tarptautinė Florencijos apžvalga“, *Revue Internationale de Florence*).

Fabrè des Essarts'as, žvelgdamas iš grynai prancūzų ir respublikonų perspektyvos, paskelbė populiarių leidinių seriją, pavadintą „Sinarchijos biblioteka“ (*Bibliothèque synarchique*). Pirmojoje savo brošiūroje „Valdžia, įstatymas ir trys sinarchijos institucijos“ (*La Force, le Droit et les trois Chambres synarchiques*) jis pabrėžė būtinybę įgyvendinti trigubą rinkėjų atstovavimą, visuotinai renkamus valdžios atstovus skirstant pagal specializaciją ir įgūdžius.

Labai apgailestauju, kad negaliu pacituoti visų kitų viešų atsiliepimų, kurių sulaukė mano „Misijos“.

Tačiau negaliu praleisti tų, kurie buvo paskelbti *Revue moderne* ir *Moniteur universel*; pastarąjį parašė garsus universiteto profesorius, kurio vardo dėl jo oficialios pozicijos negaliu atskleisti.

Galiausiai Jo Didenybė baronas Theodore'as de Combourgas, Destremas, Garreau (generalinis jūrų reikalų komisaras) ir Marty (vienas iš profesinės sąjungos prezidentų), taip pat grafas Charles'is de Montblancas išsamiai aptarė galimybę sukurti vieną iš trijų sinarchinių institucijų, atsakingų už šalies ekonomiką („Prancūzijos ekonominės sąjungos projektas“, *Projet d'une Union économique française*).

Sulaukus tokio atgarsio, man pasisekė labiau nei Kepleriui, todėl jau nemirsiu sakydamas: „Teturėjau vieną skaitytoją per šimtą metų!“

Mane ne tik skaitė intelektualinis elitas, puikiai suvokiantis mano idėjas, tačiau man teko ir reta laimė išvysti, kaip mano mintys atgyja šiuose žmonėse ir virsta konkrečiais darbais, skatinamais šviesios meilės savo šaliai ir žmonijai.

Leiskite man išreikšti jiems visą savo dėkingumą ir meilę.

Socialinio išgelbėjimo sėkla, išdygusi tokioje geroje dirvoje, nuo šiol jau nebegali pražūti.

Taip pat noriu padėkoti visiems, taip stipriai padrąsinusiems mane savo laiškais ar asmeniškai, ir jeigu dabar susilaukysiu ko nors čia nepaminėjęs, tai tik iš savo santūrumo, kurį, kaip žinau, visi labai vertina.

Šią knygą siūlau kaip savo pastangų bei atkaklumo įrodymą, ir tai geriausias būdas padėkoti už neapsakomą paramą.

Vardai, kuriuos pacitavau pirmiau, padeda jausti bendrystę su visų mūsų religinių konfesijų nariais, pasaulietinėmis mokymo įstaigomis, mūsų pilietinėmis klasėmis ir politinėmis partijomis.

Sinarchija yra visų tautų susitaikymo ir socialinio išsigelbėjimo terpė.

Tai taip pat priežastis, kodėl mano darbui teko garbė sulaukti tokių negailestingų paniekos išpuolių.

Pavyzdžiui, „*Carpeaux* grupės“ nariai mano knygą „Žydų misija“ (*Mission des Juifs*) apipylė rašalu.

Kadangi čia jau išvardijau daugumą teigiamų savo darbo įvertinimų, paminėsiu ir keletą neigiamų.

1. Keltiška arijų kilmė ir Avino ciklas yra fikcija, nuplagijuota iš Fabre d'Olivet, kurio net nepaminėjau.

2. Senovės šventytklose nebuvo jokio tikrojo mokslo.
3. Kalbėti apie religiją ir teokratiją reiškia kalbėti apie neišmanymą ir tironiją.
4. Visų tautų šventųjų tekstų ezoterika yra viduramžių kabalistų vaizduotės produktas, ir čia nėra nė menkiausios dalelės tikrojo mokslo.

Tokie buvo kaltinimai; o štai ką pasakysiu savo gynybai.

Tiek daug stiprių pareiškimų; tiek daug klaidų.

Avino ciklas ir jo vakarietiška kilmė yra istorinė realybė, kurios liudytoja ir garantas tebėra visa Indija kartu su Vidurio Azija.

Jei kalbėtume apie Fabré d'Olivé, jis buvo ne didesnis rašytojas ir fantastas nei aš.

Patikrinau jo šaltinius ir savo knygoje „Žydų misija“ (*Mission des Juifs*) pacitavau juos du kartus, vieną kartą konkrečiai kalbėdamas apie keltų Avino ciklą, kurį F. d'Olivé asmeniškai atrado bendraudamas su Kalkutos mokyklos indologais.

Siekdamas galutinai paskandinti šią politišką plagijavimo torpedą pridursiu, kad visuotinė istorija gali būti tikra tik su sąlyga, kad ji yra visuotinis visos žmonijos idėjų plagiatas ir niekas negali turėti į ją monopolinių teisių.

Jei kalbėtume apie šiuolaikinį pasaulį, aš prisiimu tik sinarchijos dėsnių autorystę, ir šis dėsnis yra tiek teokratiškas, tiek demokratiškas, kaip jau ne kartą įrodžiau, net per stipriai.

Jei kalbėtume apie Antiką, šį dėsnių galima rasti ne tik visuose šventuosiuose dorėnų tekstuose, bet ir socialinėje santvarkoje bei Avino ciklo visuotinės valdžios organizacijoje.

Plėtodamas šią įžvalgą ir laikydamasis istorijos mokslo principų bei iš jų natūraliai kylančių valdžios sąvokų, savo darbe buvau priverstas sinarchijos dėsnių išstumti anapus visų sektų, doktrinų ir konkrečių sistemų ribų.

Taip pat jaučiau pareigą šio dėsno nesieti su jokia doktrina, išskyrus patį dėsni, šventuosius tekstus ir pozityviąją visų tautų istoriją.

Būčiau sumenkinęs mokslinę ir visuotinę šio dėsno vertę, priskirdamas jį bet kuriam šiuolaikiniam rašytojui, Fabré d'Olivet ar kuriam kitam, kad ir kaip juo būčiau žavėjęsis, kad ir kokie naudingi man būtų atrodę jo darbai, tarp daugybės sistemų, į kurias gilinausi ieškodamas išvalgų.

Jei būčiau pasielgęs kitaip, tie patys mano kūriniai niekin-tojai nebūtų bandę paskandinti manęs biografijų ir bibliografijų faktoose, kuriais Fabré d'Olivet amžininkai jį ir nužudė, neslėpdami paniekos.

Ar jie buvo teisūs? Ne, žinoma, kad ne.

Vieną dieną aš dar kartą peržiūrėsiu šį klausimą, bet šiuo metu privalau atkreipti dėmesį, kad Fabré d'Olivet asmeninė ir metafizinė sistema yra antikrikščioniška ir antidemokratinė, o tai prieštarauja mano darbams, sinarchijai ir mano principui nesilaikyti jokios individualios sistemos.

Antras kaltinimas: *senovės šventytklose nebuvo tikrojo mokslo.*

Tikiuosi, ši knyga vainikuos daugybę įrodymų, kuriuos jau pateikiau kovodamas su šiuo paklydimu.

Trečia: *kalbėti apie religiją ir teokratiją reiškia kalbėti apie neišmanymą ir tironiją.*

Jei religija reiškia politinį klerikalizmą, o ne socialinę sintezę, jei teokratija reiškia visapusišką nepakantumą sektoms, o ne dieviškąją šios sintezės dėsni, tai šis teiginys teisingas.

Bet tai visiškai prieštarauja sinarchinei Avino ciklo sanklodai, kaip ir Abraomo, Mozės bei mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus judėjimui.

Ketvirta: *visų tautų šventųjų tekstų ezoterika yra viduramžių kabalistų vaizduotės produktas, o čia nėra nė menkiausios dalelės tikrojo mokslo.*

Savo knygoje „Žydų misija“ (*Mission des Juifs*) jau parodžiau, kaip reikėtų vertinti šią klaidingą nuostatą, kurią visiškai išsklaidyti padės ši nauja mano knyga.

Dabar, jei manęs paklaustų, kodėl, paminėjęs savo šalininkų pavardes, neišvardijau savo kritikų pavardžių, atsakyčiau, kad mano „Misijos“ yra darbai, skirti visuotinei, socialinei santaikai skleisti, mat su ja per šiuos darbus esu susijęs.

Aš pažįstu savo draugus, tačiau nepripažįstu ir neprisimeinu savo priešų.

Šiandien išleista knyga mano ankstesnėms „Misijoms“ uždės nepaneigiamo autoriteto antspaudą. Tačiau tuo pačiu būdu ji paskleis nuostabią šviesą ir akimirksniu sukels sumaištį didžiuliuose hermetiškai uždaruose iniciacijos centruose, kuriuose senovės tradicija per šimtmečius liko nepažeista, saugoma milijonų pašvęstųjų, nesitikėjusių šios informacijos atskleidimo.

Be to, gerai suvokdamas Azijos potencialą ir taip jausdamas visą savo veiksmų mastą, nedvejodamas sakau, kad šis veiksmas savaime yra toks pat reikšmingas perversmas kaip visi politinių veikėjų veiksmai, kai žmonijos likimas buvo atiduotas į jų rankas.

Dauguma Europos skaitytojų tokius teiginius pasitiks skeptiška šypsena, tačiau milijonų Azijos pašvęstųjų reakcija bus visai kitokia, kai jie išvers, perskaitys ir ims komentuoti šią knygą.

Jie nerimaudami stebėsis, kokį poveikį šios knygos apreiškimų tikslumas padarys aukščiausiose religinių konfesijų sferose, universitetuose, masonijoje ir kai kuriuose Europos rūmuose, ypač dviejuose iš jų.

Jie pagaliau pasistengs išsiaiškinti, kaip man pavyko atitraukti slapčiausias jų paslaptis dengiančią uždangą, nors to

nepavyko pasiekti bendromis misionierių ir diplomatų pastangomis.

Iš tiesų šią uždangą sudaro aukščiausi kalnai, tvirtovės, džiunglės, miestai, šventyklos, kriptos ir didžiuliai požeminiai miestai.

Ir paslaptį, kurią ji dengia, saugo milijonai mokslui ir sąžinei atsidavusių vyrų, kuriuos Dievybės širdyje vienija tos pačios priesaikos, duotos Mozės, Jetro, Orfėjo, Zaratustros ir Fo-Hi laikais.

Taigi, nepaisant skepticizmo, su kuriuo ši knyga gali susidurti Europoje, neįmanoma apibūdinti idėjinio šurmulio, kurį ji sukels visoje Azijoje.

Nuo Ramo viršūnės iki Pekino, nuo Indijos vandenyno iki Himalajų, nuo Afganistano iki Aukštutinio Tartaro plokščiakalnių,⁸ nuo Bucharos iki Tbilisio mano silpnas dvelksmas vis stiprėdamas pavirs tikrąja dvasine vėtra, sukeliančia nematomus sielų sūkurius, iš Jeruzalės slenkančius į Kairą ir į Meką, nuo gaonų iki imamų ir nuo drūzų vyriausiojo Libane iki Bagdado Subos bendruomenės vadovo – ganzibros; ši bendruomenė yra kilusi iš Šventojo Jono Krikštytojo mokinių esenų.

Šiam didžiuliui sielų vandenynui pamaldžiai atsakysiu: „Dievas nori, kad taip būtų, nes laikas jau arti!“

Aš būčiau paskutinis iš netikinčiųjų, jei, pasilikęs visas paslaptis sau, galvočiau tik apie sau kylančią riziką, kai ant kortos pastatytas visos žmonijos išsigelbėjimas.

Kodėl turėčiau bijoti žmonių? Tam nėra jokios priežasties.

O Dievo? Tik dėl vieno dalyko: kad nesugebėsiu atlikti jo man maloningai patikėtosios užduoties.

Nebijau žmonių, nes manau, jog nėra ko bijoti mirties. Kad ir kiek laimės Dievas suteiktų žmogui šiame pasaulyje,

pašvęstasis žino, jog mirtis yra neapsakoma sielos palaima, didžiausias malonumas, kokį tik gali patirti.

Drąsos reikia tik jam atsispirti.

Visiškai nebijau žmonių, nes pagrindinis mano „Misijų“ principas yra dieviškoji žmonijos meilė, tikslas – visuotinė sinarchija, ir visa tai kelia pavojų tik man kaip asmeniui.

Visiškai nebijau žmonių, nes nieko nesitikiu sau ir netrokštu.

Todėl galiu drąsiai teigti, jog esu visiškai abejingas, kai įvairaus plauko pusiau mokslininkai ir ateistai bei mano priešai iš įvairiausių sektų ir tikėjimų bando sumenkinti mano darbą tyčiodamiesi; jaučiu jiems tik gailestį.

Sakau, kad nebijau žmonių.

Tačiau yra vienas, kurio turėčiau bijoti.

Šis žmogus būčiau aš pats, jei turėčiau dėl ko priekaištauti savo sąžinei arba jei būčiau sulaužęs žmogiškosios iniciacijos priesaiką, paskelbdamas šį darbą, vainikuojantį mano „Misijas“.

Tačiau taip nėra. Tik Dievas danguje, kaip ir žmonijos istorijos gelmėse, yra ta Gyvoji Esybė, iš kurios gavau sinarchijos dėsni ir religinį mūsų Viešpaties socialinio pažado suvokimą. Jėzus Kristus, Mozė, abraomantai, taip pat vėlesnė ramidų bendruomenė, kurią šventasis Paulius vadina Pirmagimio draugija ir kurią dar esu pavadinęs senoviniu pavadinimu *Paradesa*.

Kai knygoje „Valdovų misija“ (*Mission of the Sovereigns*) ir „Žydų misija“ (*Mission des Juifs*) rašiau, jog visos lėšos, kurias atidėjau Mokslo rūmų pastatui atstatyti įkūrus sinarchiją, yra saugiai laikomos įvairiose šalyse. Tam turėjau svarių priežasčių.

Šiandien po ilgų svarstymų patvirtinu šį pažadą ir priduriu, kad ramidų *Paradesa*, jos universiteto šventykla, tradicijos ir keturių kartų mokymo hierarchija egzistuoja nemaž nepakitę.

Būtent jos vyriausiajam dvasininkui pagarbiai dedikuuju šią knygą.

IVADAS

SAINT-YVES'O D'ALVEYDRE'O RYŠYS SU AGARTA

Joscelyn Godwin

1884 metais prancūzų okultistas Saint-Yves'as d'Alveydre'as (1842–1909)¹ nusprendė mokytis sanskrito kalbos. Ką tik paskelbęs savo galutinį darbą apie slaptąją pasaulio istoriją, pavadintą „Žydų misija“ (*Mission des Juifs*)², jis troško geriau suprasti šventąsias kalbas, kurios, jo many-
mu, slepia didžiausias paslaptis. Hebrajų kalba jam jau padėjo daug ką atskleisti; o po to atėjo laikas imtis dar senesnės sanskrito kalbos – visų indoeuropiečių prokalbės.

Su jo sanskrito kalbos mokytoju Saint-Yves'ą supažindino jo draugas generolas Dumontas.³ Apie šį miglotos kilmės asmenį, Hardjį Scharipą, sklandė daugybė gandų. Gimęs 1838 m. gruodžio 25 d., jis tariamai paliko Indiją po 1857 m. įvykusio sipajų sukilimo (dar vadinamo Indijos maištu) ir apsigyveno Prancūzijoje, Havro uoste, kur dirbo paukščių pardavėju ir rytiečių kalbų dėstytoju.⁴ Jo vardas galėjo būti

ir pseudonimas; jis galėjo būti afganas; kiti jį vadino princu.⁵ Trumpai tariant, jį apgaubė daug gandų ir spėlionių, ir dauguma tų, kurie rašė apie Saint-Yves'ą, nežiūrėjo į jį itin rimtai.

Tai gali būti susiję su vienintele jo žinoma nuotrauka⁶, kurioje jis atrodo kaip turkas, įsibrovęs į ištaigingą pokylį.⁷ Tačiau šis žmogus iki šiol lieka nuvertintas. Į Hardjjo rankas patekę rankraščiai, dabar saugomi Sorbonos bibliotekoje Paryžiuje, įrodo, kad jis buvo išsilavinęs ir skrupulingas mokytojas, palikęs dvi iki šiol neišspręstas mįsles – apie šventąją Agartos žemę ir jos šventąją vatano kalbą.

1882 m. Hardjjis parašė įmantrią sanskrito gramatiką, ko gero, kažkuriam ankstesniam savo mokiniui, kurią perdavė Saint-Yves'ui.⁸ Ši gramatika išdėtyta gražia rašysena prancūzų kalba, su pastabomis, įrodančiomis, kad šis žmogus buvo kažkiek įvaldęs anglų, hebrajų ir arabų kalbas. Kartais jis pridėdavo paaiškinimų, kuriuos pasirašydavo savo inicialais „H. S.“. Pavyzdžiui, vienas iš jų byloja apie induistų mirties papročius. Jis dažnai kritikuodavo kitų šalių sanskrito kalbos tyrinėtojus, ypač britus, manančius, jog puikiai supranta šią kalbą. Kartą jis pacitavo ištrauką iš Manaus įstatymų, kurioje minimas didelis potvynis, pabrėždamas, kaip kvaila induistų ir hebrajų potvynių legendas suprasti pažodžiui.

Hardjjis gyveno Paryžiaus priemiestyje; Saint-Yves'as po laimingos santuokos 1877 m. buvo apsistojęs daug madingesniame kvartale, privačiame name Vernė gatvėje, netoli Žvaigždės aikštės (*Place de l'Etoile*). Jų sanskrito pamokos prasidėjo 1885 m. birželio 8 d. ir buvo rengiamos tris kartus per savaitę mažiausiai pusantų metų.⁹ Saint-Yves'o žmona Marie Victoire, labai nepriklausoma ir išsilavinusi dama, taip pat dalyvavo bent pirmosiose pamokose.¹⁰ Kiekvieną dieną Hardjjis atidžiai surašydavo gramatikos pamoką ir skaitydavo

sanskrito klasiką, pavyzdžiui, Manaus įstatymus arba, kurso pabaigoje, Bhagavadgytą. Kiekvieno puslapio kamputyje, kaip ir 1882 m. gramatikoje, jis įrašė savo monogramą. Nors nemoku sanskrito, metodiškas darbas ir pažanga, kurią Saint-Yves'as padarė globojamas Hardjji'o, palieka gilų įspūdį.

Paslaptis išskyla jau pačios pirmosios pamokos antraštėje:

Pirmoji sanskrito kalbos pamoka markizui Saint-Yves'ui d'Alveydre'ui Paryžiuje, 1885 m. birželio 8 d. (toliau pateikiamos induistinės datos), kurią vedė Didžiosios Agartos mokyklos mokytojas ir profesorius H. S. Bagwandassas.¹¹

Saint-Yves'as tikriausiai paklausė jo, kas yra toji „Didžioji Agartos mokykla“, ir gavo atsakymą, nors gal ne tokį išsamų, kokio norėjo. Galbūt jis jau buvo perskaitęs tuo metu populiaraus kelionių rašytojo ir istoriko Louis Jacolliot¹² knygą „Asgartha“ apie senovės Indijos šventikų-karalių miestą. Ar tokia vieta dar egzistuoja? Matyt, Saint-Yves'ui buvo leista tuo įtikėti, kaip ir tuo, jog toje vietoje tebekalbama ir teberašoma vatano kalba – pirmąja žmonijos kalba. Visiems slaptųjų ir šventųjų kalbos aspektų ieškotojams tokie dalykai neišvengiamai daro įspūdį.

Smalsumas jį nugalėjo 1885 metų Kalėdų dieną. Tos dienos pamokoje jie pradėjo skaityti Bhagavadgytą, ir pamokos medžiagoje Hardjjiis pažymėjo datą: „51 900 (kalbų painiava ir kt.).“ Pokalbis apie supainiotas kalbas turėjo atvesti prie temos apie pirmąją žmonijos kalbą. Ar Saint-Yves'as galėjo pradėti mokytis ir jos? Jeigu ne, gal Hardjjiis bent galėjo jam prašant ir susimilęs parašyti savo mokinio vardą vatano rašmenimis? Guru neatsispyrė prašymui ir parašė jo vardą pamokos gale, o nuo savęs pridėjo: „Štai, rašau jūsų įtaigiu

prašymu; tačiau iš tikrųjų dar nesate pasiruošęs vatano kalbai. Sakau tai užtikrintai!“¹³ Vėliau jis turėjo išmokyti Saint-Yvesą vatano abėcėlės ir raidžių, o čia Saint-Yvesas išvelgė sąsają su hebrajų abėcėle ir Zodiako bei planetų simboliais. Kitoje 1886 m. sausio 13 d. pamokos lapo pusėje regime įrašą: „Vatano elementų modelis, skirtas tik Agartos apeigoms, tik pašvęstiesiems.“¹⁴ Gali būti, kad tie elementai buvo surašyti atskirame lape.

Saint-Yves'o gerbėjas Papusas su jam būdingu patosu rašė, kad pastarąjį „į Rytų tradiciją inicijavo du didžiausieji brahmanų kunigaikščiai, iš kurių vienas buvo iš šventųjų Indijos centrų atvykęs brahatma. Kaip ir visi rytietiškos tradicijos mokiniai, jis turėjo visus mokymo užrašus, kurių kiekvienas puslapis yra pasirašytas brahmano, atsakingo už šventojo žodžio perdavimą.“¹⁵ Vienas iš šių raštų išliko.¹⁶ Jame gausu įrašų Hardjji'o rašysena ir Agartos paminėjimų. Yra keli neoficialūs pokalbiai, parašyti sanskrito kalba su pažodiniais vertimais į prancūzų kalbą, įskaitant šias reikšmingas frazes: „Mūsų guru Hardjjis Shariphas Bagwandas iš Bombėjaus miesto Agartoje“ ir „kaip jam pavyko išvykti iš mūsų Agartos?“¹⁷

Ant kito lapo išliko toks užrašas: „Pirmasis dieviškasis Agartos žurnalas“, o paskutiniame puslapyje Hardjjis užrašė maldą vatano simboliais: „Visatos valdove ir šventosios žemės Agartos gynėjau, vardan... duoki man, kuris yra tau pasišventęs ir kurio mintys tik apie tave, ...savo didingo gerumo, kaip jogo, du kartus gimusio siela ir kūnu; nuo priesaikos tau niekada neatsitrauksiu. *Om Sat tat, Brahma Visnu Civa isan tē Ha-hi-Ho-Hva avoh!*“¹⁸

Tuo metu, kai buvo rengiama ši pamokų medžiaga, Agarta ir vatanas tapo studijų ir pokalbių objektais. Tačiau tai eskizinis ir netvarkingas sąsiuvinis, dažniausiai rašomas